Conflictul ruso-român din Moldova și implicațiile lui

Dezagregarea imperiului sovietic nu este decât un bluf. El continuă să existe în forma nou constituită a imperiului rus, păstrând același fond—expansionismul.

Generalizând riscăm deseori să greșim, însă martoră ne este istoria. Pe parcursul ultimei jumătăți a acestui mileniu imperiul rus s'a tot umflat înghițind popoarele și teritorii care nu aveau nimic în comun cu spiritualitatea cuceritorilor. Acum acest uriaș s'a scuturat doar de câteva mici părți ale teritoriului său continuând să le controleze (sau cel puțin dorind acest lucru) prin complicatele, misterioasele și omniprezentele structuri ale K.G.B.-ului și Armatei.

Dovada pe care o aduc în sprijinul afirmațiilor mele este conflictul de pe NISTRU. Care este importanța acestei mici bucăți de pământ care din totdeauna a aparținut României, respectiv Basarabiei, în toate perioadele când această provincie era la sânul patriei mame?

După marele depotrări de populație pe care Stalin le-a făcut după 1945, în această regiune, în golul lăsat de o parte din populația românească deportată în Siberia și Urali, a fost adusă populație rusă. Procentul ei în Transnistria, acum, este de aproximativ 50%. Însă raportat la întreaga minoritate rusă din Basarabia, populația rusă din Transnistria nu reprezintă decît 25% din aceasta.

De aici încolo încep întrebările. Cum de 75% din minoritatea rusă care trăiește în Basarabia este mulțumită și nu are nimic de zis împotriva Românilor, iar acel procent de 25% este nemulțumită și vrea o republică rusă independentă?

Răspunsul îl aflăm dacă pe lângă interpretările de ordin politic le luăm în calcul și pe cele de ordin militar.

Guvernul Moldovei a cerut în repetate rânduri retragerea Armatei a 14-a ruse de pe teritoriul său, considerând-o armată de ocupație, ceea ce este în realitate acum. Această armată, în fosta strategie sovietică și în actuala strategie rusă, are rolul ca în caz de conflict să opereze pe teritoriul României și mai departe să controleze Balcanii în colaborare cu flota din Marea Neagră și cu flota din Mediterană. Acest rol nu cred că i s'a schimbat, însă acum este posibil să i se fi mai dat unul.

Asistăm la emanciparea unei noi puteri europene (cel puțin în plan militar), putere desprinsă din imperiul sovietic și căreia potențialul militar pe care îl deține îi permite să nu accepte tutela Rusiei. Această nouă putere se numește Ucraina. Disensiunile ei cu Rusia sunt majore putând în orice clipă degenera în conflict armat. Dela neânțelegerile privind frontiera (problema peninsulei Crimeea) până la discuțiile privind controlul flotei din Marea Neagră și controlul puterii nucleare strategice, toate acestea fiind tot atitea puncte fierbinți în relațiile dintre cele două țări.

Prin poziția strategică pe care o are, teritoriul Transnistriei poate juca un rol în acest conflict. Creindu-se o republică rusă pe teritoriul Transnistriei, armata a 14-a s'ar retrage aici fiind ca un spin în spatele Ucrainei și putând în orice clipă izola Crimeea de restul teritoriului ucrainean. Acesta ar fi rolul în plus care i s'ar da armatei a 14-a.

Implicarea majoră în acest conflict ruso-român a Vicepreședintelui rus Ruțkoi precum și declarațiile sale care în esență reprezintă poziția armatei ruse, ne duc la concluzia că cercurile de putere din Rusia (care la un moment dat ar putea fi independente de voința lui Elțin) au hotărît crearea acestei republici.

În condițiile acestea vom asista oare la o apropiere între România și Ucraina, apropiere care ar putea duce și la acceptarea de către Ucraina a discuțiilor privind teritoriile românești Bucoivina de Nord, Herța și Hotinul, încorporate acesteia? Vom vedea!

Eugen POPESCU

(«Cuvântul Românesc», Canada)